

Hemmelighed deraf. Han burde have sine Venner omkring sig."

"Det skal han faae," havde Arthur sagt.

"Jeg vidste meget godt, at han holdt sig skjult," var den gamle Dame vedbleven, aabenbart saa hentykt over at kunne lette sin Sjæl for dens Byrde, at det var hende umuligt at sætte Grændse for sine Meddelelser. "Gud veltsigne Dem, han brugte alle Slags Kneb, især for at faae mig til at troe, at hans Navn var Higgledum. Sene af Breve maa han have skrevet til sig selv med Udskrift til „Humphrey Higgledum, Esquire", men han glemte stundom at tilintetgjøre dem, og derfor faae jeg, naar de laae paa hans Skrivebord, at der ikke stod Noget i dem. Men det har sagtens været kjædeligt at svare paa dem, og derfor opgav han det ogsaa tilsidst. Han pleiede at spise til Middag paa et affides Sted og at læse en Avis paa et andet affides Sted. Jeg troer ikke, at han brugte forgytelse Pund om Aaret. Jeg vidste, at han holdt sig skjult, men jeg turde gjøre min Ved paa Bibelen paa, at han aldrig har gjort noget Menneffe Fortræd, saa lidt som noget Menneffe vilde kunne gjøre ham Fortræd. Og", havde den stiftelige Kone sluttet, tørende sine Øine, „derfor troer jeg heller slet ikke paa denne hersens Belønning."

"Belønning?"

"Har De Lyft til at see den?" havde den gamle Dame spurgt. „Vent lidt."

Derpaa havde hun listet sig paa Taaspidferne ind i Sovestuen, taget den gamle Mand's Nøgler, som havde ligget paa hans Natbord, og, efterat være kommen tilbage, aabnet et Skrivebord og betydet Arthur at komme hen til det, hvilket han havde gjort med samme Forsigtighed og seet et paa den indvendige Side af Klappen klisset Papir, hvorpaa der med Pen og Blæk, men med store, tydelige Bogstaver var skrevet, at en „Belønning af titusinde hollandske Gulden vilde blive udbetalt til den, som fremskillede den forhenværende Kjøbmand og Bankier i Londons City Basil Humpage, en undvegen Forbryder, død eller levende."

"For Himlens Skyld," havde Arthur udraabt, „hvem har skrevet dette? Det er saa falsk som —"

"Stille!" havde den gamle Dame sagt med et Blik paa den Syge. „Jeg troer han rører sig. Falsk? Det veed jeg det er. Hør, unge Herre, han har selv gjort det."

"Selv gjort det?"

"Jeg faae ham fuldende det og gaae det efter. Han havde ikke Noget at skrive efter. Det er Alt sammen kommet ud af hans eget Hoved, og dette Hoved er —"

Matronen havde gjort en tvivlsom Bevægelse, men Arthur havde fattet hendes Mening, og Hemmeligheden var med Lynets Snarhed gaaet op for ham. Han kjendte de opstaaede, men ved nærmere Undersøgelse aldeles gjendrevne Ting om Forretningsforbindelser mellem Humpage og de svigagtige Fallenter, Brødrene Dietrich. Den forsmættede havde, som man vil erindre, i sin Uvidenhed om dette ulykkelige Firmas Forhold understøttet det med forskjellige Pengeskrivninger, og denne Omstændighed var gaaet den ulykkelige Kjøbmand saa nær til Hjerte, at den havde foranlediget den fixe Idee, som havde fremkaldt saa sølsomme Følger.

Dette var virkelig den sande Løsning. Forsøgt af den Tro, at der vilde blive gjort Forsøg paa at anholde ham, men heldigt skulende sin Frygt, havde Humpage kun ventet paa en Leilighed til at flygte, indtil hans Beslutning om Morgenen den tolvte Marts var bleven fremskyndet af en Støi i Huset, som var kommen ham for Øre, medens han havde klædt sig paa. Den gjentagne Kalde udenfor hans Dør havde mere og mere foruroliget ham, og næsten uden at have betænkt sig et Øieblik, havde han iværksat sin halsbrækkende Udvigelse gennem Vinduet. Efterat et første Forsøg paa at klavre ned ved Hjælp af Vandrøret var mislykket, og han havde klaaret sig betydeligt i Haanden ved at komme ind i Værelset igjen, havde han taget et Stykke Kæb, der brugtes til Pakning, og bundet det saaledes, at han kunde trække det ned til sig, og denne Gang var han lykkelig og vel, og, forunderligt nok, ubemærket sluppen ned.

Besynnerligt, men ikke mindre sandt er det, at det første Sted, han var tyet til, havde været Mrs. Ascrofts ligeoverfor hans egen Bolig liggende Hus. Saa forvirret hans Forstand end havde været, havde Faderens smme Hjerte ikke kunnet stilles saa hurtigt fra dets Jubling. Hvor han havde forklædt sig, som aldrig med Bestemthed for Dagen, men den trettende Marts i Tusmørket havde, som Mrs. Ascroft meget rigtigt havde forklaret, en forladt, høflig Herre med lyst, buftet Haar og tykt Skjæg leiet hendes Værelser paa anden Sal til Gaden og til Gaarden og snart, som hun endvidere havde ubjagt, gjort Opbøvelser over Støien fra Stalden i Gaarden og ladet sin Seng slutte ind i Værelset til Gaden, hvor han efter Godtbefindende havde kunnet iagttage sit eget Hus og hvad dets Beboere toge sig for.

Der havde han mødt en Ko, der, som han siden forklarede, i mange Maaneder havde været ham ubekjendt. Skjøndt endnu steds en Slave af den fixe Idee, at han havde været indviklet i Dietrichernes Forbrydelse, havde han været sig bevidst, at hans egne Sager vare i bedste Orden. De, som han elskede højest i Verden, levede i Belfand og

vare, med Undtagelse af Sorgen over at have mistet ham, lykkelige. Han kunde endnu steds seet holde Nie med dem, og der havde heri været en gaadeful, underfundig Glæde, der ikke var kjendt beslaget med den Forsværelse i hans Hjerne, som havde bestemt ham til at bevare sit Incognito saalænge som muligt, i et hvert Tilfælde indtil hans ærlige Navn kunde blive rensket.

Det havde derfor været med stor Sorg, at han, paa virket af en eller anden ny Forsværelse, havde forladt sit Logis hos Mrs. Ascroft og trulstet sig tilbage til en lille Baggaard i Westminster, hvor han havde aftaet sin Forklædning og kun antaget et falsk Navn.

Neppe var han styttet ind i sin Bolig i Westminster, førend hans Helbred, der hidtil havde været udmærket godt, begyndte at svækkes, og i Løbet af nogle faa Maaneder var der foregaaet en saa stor Forandring med den tidligere saa kraftige og stædige Kjøbmand, at det ikke var saa forunderligt, at han kun løb siden Fare for at blive gjenkjendt i City Kaffehusenes Mørke. Hvorledes Bill Brightsom, ogsaa kaldet Bob Gaunter, havde opdaget hans sande Navn og Historie, var et Punkt, som denne Gentleman fandt det hensigtsmæssigt at skjule og den eneste Ophængning, han, da han længere hen i Tiden modtog en anseelig Belønning af Arthur, nedlod sig til at give, bestod kun i den Sætning:

"Aa, Gud veltsigne Dem, vi vide en heel Deel!"

Arthur havde ikke fundet det vanskeligt eller farligt at berolige den gamle Mand med Hensyn til hans Datter; ja den største Vanskelighed, han havde haft at overvinde, havde været at faae ham fra at ile hjem, medens han endnu neppe havde haft Kræfter til at røre sig; thi hvor underligt det end kan synes, havde enten den Mytelse, han nys havde faaet, eller hans legemlige Kræfters hurtige Svækkelse, eller maastee begge Dele i Forening befriet hans Sjæl for det tyranniske Blandsværk, paa Grund af hvilket han havde iværksat sin mærkværdige og velbetjente Flugt og holdt sig skjult; thi Gjærningen selv er forlængesiden bleven godtgjort.

I ethvert Tilfælde havde Arthur Haggerdorn selvsamme Aften den Glæde, at se Basil Humpage som en paa Sjælen fuldkommen sund Mand tilbage til hans hjem og hans kjærlige Datter.

Godt Mere er der vel tilbage at fortælle? Det er ydmygende at tænke sig, med hvor faa Ceremonier vigtige Personligheder kunne blive fortrængte fra Stuepladsen, hvorledes Helte kunne blive tilintetgjorte ved en simpel Sætning, hvorledes Coletter kunne blive forbedrede ved et eneste Ord.

Plads for Adelen! En Bekjendtgjærelse af følgende Indhold tilfillede den Lids Hof- og Modeblad til Indrykkelse:

„Dødsfald.

Den 6te d. M. afsig i Nærheden af Tybryn Lord Viscount Lob, Søn af Hans Høvelbaarenhed, Jarlen af Hawkweed, Ridder af Høvelbaandet, p. p., i en Alder af femogtyve Aar ved Døden, som Følge af et pludseligt Fald, til megen Sorg for en stor Kreds af Venner."

Vel negtede Modebladet at optage Ovenansorte (skjøndt det var forfattet af ingen ringere Hjemmelsmand, end den Udsøgte selv, Dagen for hans forventede Bortgang), og godt var det, at det negtede det, da hans Herlighed, der i den sidste Tid havde strantet noget, endnu samme Nat sprængte et Blodkar, hvorved hans Hedengang ifølge Lægeensendelse udsattes i tre Uger. I denne Mellemtid foretoges en Udskrift af den ovenansorte Bekjendtgjærelse for Jarlen af Hawkweed selv og indvirkede saa kraftigt paa denne fortræffelige Arbeidsmands velbetjente Følsomhed, at han anvendte sin Indflydelse til Fordeel for den Syge og skaffede ham Tilladelse til at gjøre en Reise til Plantagerne i Amerika. En saa uventet, og vi vilde tilføie, saa usfortjent Naade udrettede hvad Frygten for Døden ikke havde kunnet udrette hos dette ulykkelige Menneffe. Vel levede han kun nogle faa Maaneder, men disse Maaneder helligedes til Anger og den ægte Sorg, som „aldrig fortrydes."

Da gamle Mr. Humpage paa det Bestemteste vægrede sig ved at stilles fra sin Ven Arthur og, skjøndt han kun blandede sig lidt i de huuslige Anliggender, mere end nogenfinde betragtedes som mindstærket Herre, maatte Polly-mit-Lam, saa godt hun kunde, finde sig i den unge Konstners Selskab, men for at gjøre hende dette saa let som muligt, indrettede den forekommende Tante Serocold et hyggeligt lille Atelier i en affides Kro og Huset, hvorhen Arthur, som hun tilidsfuldt haabede, hyppigt vilde trække sig tilbage. Og det gjorde han ogsaa og malede desuden sex Portraiter til, men da de Allesammen viste sig at være Studier efter den samme unge Person i forskjellige Stillinger, og da ingen fremmed Model viste sig i Huset, er det at formode, at Miss Serocolds Hovedhensigt forsejlede.

En Aften, medens hele Selskabet (lille Mr. Hartsborne var tilfældigvis tilstede) var forsamlet efter Theen, læste Faderen, som sjælvkjent talte, sit hvide Hoved i Veiret, tog sine to nærmeste Naboers Hænder og lagde dem sammen.

„Mine Børn, mine gode Børn, gjører mig lykkelig."

Alt blev det en urolig Dag i Jeremy Street. Hete St. James var paa Venene den julle Formiddag i Mai,

da Basil Humpage Esquires rige og fortrulende Arving havde Brudlop med Arthur Haggerdorn fra Stumpjelgvejstræde i Veststeenskirken. Modebladet brugte en heel Spalte til en Beskrivelse af Ceremonien, hvorved den høiærværdige Domprovst til St. James, Dr. Cozey, uden mindste Vistand (som i vore udartede Dage) først forenede de ovennævnte Personer og derefter, ligesom en fornøielig Esterstriit til et underholdende Brev, vidste Miss Mabel Serocold til Mr. John Hartsborne. Blandt den yngre Bruds blussende Brudepigter frembødede Modebladet Emma Torre Diaz, hvis opoffrende Deeltagelse for hendes elskede Veninde, ikke mindre end hendes egen usforlignelige Skjønhed, tiltrak sig fortjent Opmærksomhed. Brudens prægtige, med Perler og Smaragder besatte Halsbaand var en Gave fra den udmærkede Dommer Sir James Polbill. De af den umaadelige Trængsel nødvendiggjorte Politiforanstaltninger levedes umiddelbart af Overbetjenten Mr. Henry Armour.

Statsraad Poul Christian Holst.

De Gamle gaae kort og give Plads for de Unge, for nye Tider og nye Formaal. Det er saa Verdens Lov, og det maa være saaledes. Men ligesom der er visse Tidsperioder, som have en egen fremragende Interesse, saaledes er der visse Hold af Tævnaarige, som netop deres Tid og de vde Omstændigheder, hvorunder de have levet og virket, give en eienbommelig Betydning; det er med en egen Følelse af Beemod, man seer disse Mænd blive gamle, og den Taare, som falder paa deres Grav, gjælder ikke blot Manden, men tillige Mindet om de svundne Ideer, som jordes med ham. Vi kjende godt disse Grupper af eensfillede Personligheder, vi have jo vore Videnskabsmænd, vore Digtere, vore Statsmænd samlede efter Aarstallene i afluttede Kredse, Kredse saa exklusive, at neppe nogen anden Tanke naaer frem end den, som finder sit Udtryk hos dem alle.

Men vi maae gaae længere tilbage, langt forud for de Aar, der faae Støtterne for vor nye Videnskabelighed, vor nye Poesi og vor politiske Frihed sødes; vi maae tilbage til det forrige Aarhundrede og dets Sønner for at finde den Kreds, som nu atter har mistet en af sine Dygtige.

Da Norge i 1814 adskiltes fra Danmark medtog det en Stat, som Danmark dengang havde endt nok ved at undvære, og som kun Venstet og den levende Forbindelse med vort Broderland kan erstatte os; det var den Skare af udmærkede Mænd, som fulgte Fædrelandets Fane og lod Fosterlandet hjælpe sig selv. Det var en Samling af unge, dygtige Mænd, som fra deres Fødeland havde den sunde, uholdende Kraft, fra deres Udviklingsaar i Danmark den omhyggelige Uddannelse og den gode Forretningskøle, som man allerede dengang modtog ved vort Universitet og i Regjeringscollegierne, og fra deres Tid den livsstraffe Kjærlighed til Frihed og Selvstændighed. Danmark favnede disse Mænd; men hvorledes var det vel gaaet Norge, hvis det havde maattet favne dem dengang det gjaldt at handle?

Denne Kreds af Tævnaarige, af Gamle, er snart heelt forsvunden; det ene Blad falder af Kransten efter det andet, om nogle faa Aar vil kun Mindet om den være tilbage. Vi skulle gjøre vort til at fastholde Erindringen om det sidste løsnede Led af Kæden, Statsraad Poul Christian Holst.

Han var født i Nøken i Drammens Provsti den 21de Januar 1776; hans Fader var Sognepræst der. Serften Aar gammel blev han Student ved Kjøbenhavn's Universitet og studerede først efter Faderens Tælle en Tidlang Theologi, men dette Studium tilfredsstillede ham ikke rigtigt, han slog pludseligt om til det juridiske og kunde allerede i 1798 med megen Fæder underkaste sig Embedsexamen. Han søgte strax Ansættelse, som ogsaa snart ind i Rentekammerets norske Afdeling og gjorde sig saa bemærket ved sin Nidkærhed og Arbeidsdygtighed, at han hurtigt kom frem og i Løbet af nogle faa Aar avancerede til Contoirchef eller, som det dengang hed, Rentefriver. I Marts 1806 fik han Embedet i sit Fødeland som Slotsfoged ved Akershus Slot og Foged i Akers og Follous Fogderi, var ogsaa i nogle Aar konstitueret som Amtmand i Akershus Amt, og modtog som saadan af Prinds Christian Frederik Kalbelse til Eidsvoldsmødet den 16de Februar 1814, hvor Prinsfen med Norges mest ansete Mænd drøftede Spørgsmaalet om hans Arveret til Norges Throne, og hvor det bestemt blev fravaaret ham at erklære sig for Rigets Enevolds-konge. I Norges første Rigsforsamling havde Holst ikke Sæde; derimod blev han i samme Aar udnævnt til Medlem af Norges Overcriminalret og konstitueret Chef for Finantsdepartementet. Igeledes valgtes han til Medlem af det første Storting og blev strax efter dets Opløsning Statssecretair, et Embede, som dengang var af megen Betydning, idet Statsraaderne kun leverede Momenter til Referatet af de Sager, som efter at være behandlede i Statsraadet skulde forelægges Kongen i Stockholm; Statssecretairen maatte derfor selv arbejde motiverede Indstillinger i Sagerne og expedere disse, naar de kom tilbage med Resolution.

Sin første vigtige Tjeneste fik Holst Leilighed til at vise Landet, da Kongen overdrog ham at lede Forhandlingerne